

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20346/2024
17.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић, Марије Терзић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Поповић адвокат из ..., против туженог „Сава осигурање“ АДО Београд, чији је пуномоћник Никола Божић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1991/2021 од 20.03.2024. године, у седници одржаној 17.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1991/2021 од 20.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 1991/2021 од 20.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 12363/2019 од 09.09.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претпрљен страх исплати 50.000,00 динара са законском затезном каматом од 09.09.2020. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 85.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом четвртим изреке, део тужбеног захтева којим је тражена исплата на име накнаде нематеријалне штете за претпрљени страх преко досуђеног износа до 99.000,00 динара са законском затезном каматом на ту разлику од пресуђења до исплате, као и захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђене трошкове парничног поступка од пресуђења до извршности је одбијен.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 1991/2021 од 20.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца а жалба туженог делимично усвојена па је првостепена пресуда преиначена у побијаном усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде

нематеријалне штете због претрпљеног страха исплати 25.000,00 динара уместо раније досуђених 50.000,00 динара и да му накнади трошкове поступка од 65.300,00 динара уместо 85.300,00 динара, док је преко преиначеног до раније досуђеног износа на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх за законском затезном каматом од пресуђења до исплате одбијен. У преосталом делу жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда у преосталом побијаном усвајајућем а непреиначеном делу потврђена. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове жалбеног поступка од 17.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Трошкове ревизијског поступка није тражио.

Предмет тражене правне заштите је захтев тужиоца за обавезивање туженог као осигуравача на накнаду нематеријалне штете проузроковане саобраћајном незгодом коју је скривио осигураник туженог, а побијаном пресудом правноснажно је одлучено делимичним одбијањем тужбеног захтева. Врховни суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, јер висину правичне накнаде нематеријалне штете суд одмерава према чињеницама и околностима у сваком конкретном случају.

Имајући у виду наведено, у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано чланом 479. став 6. истог закона.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 09.12.2019. године. Вредност предмета спора је 99.000,00 динара.

Побијаном пресудом одлучено је у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке

Србије на дан подношења тужбе, из чега следи да ревизија није дозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

Врховни суд је приликом одлучивања имао у виду да је побијана пресуда делом преиначена, у ком случају би ревизија била увек дозвољена по члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП, али како специјално правило у споровима мале вредности из члана 467. ЗПП, какав је спор и ове правне ствари, искључује примену општих правила, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић